

Slovenský raj – Zejmarská roklina, Havrania skala.

V sobotu malo byť celkom pekné počasie. Aj bolo, ako sme sa dozvedeli od Largea poobedným telefonátom, ale u nich v Prešove. Tam kde sme sa vybrali my to až také slávne s počasím nebolo. Už cesta do Slovenského raja nebola jednoduchá. Šmýkalo jedna radosť, nákladné autá na stúpaniach stáli a čakali na posyp. Našťastie sme, aj keď pomalšie šťastlivo došli až na Dedinky, kde sme za hotelom Priehrada zaparkovali. Po vystrojení sme červenou značkou pokračovali peši cestou na Biele vody, kde sme nastúpili na chodník značený modrou značkou idúci na Geravy Zejmarskou roklinou.

Zejmarská roklina mala dostatok vody. O to bola krajšia ako počas našich doterajších prechodov, kedy bola o poznanie suchšia. Cupkali sme raz potokom, raz jednou, potom druhou stranou, našťastie obišlo sa to bez pádu. Mačky, ktoré každý z nás mal v ruksáku (my v obaloch, len Dagmar v kartónovej škatuli) sme teda ani nemuseli vybrať. Roklinu sme vybehli pomerne rýchlo, nakoniec je to najkratšia roklina Slovenského raja. Ak sme sa tešili na krátke posedenie v hoteli Geravy, tešili sme sa zbytočne. Okrem bernardína a jeho majiteľa a tiež stáda koní sme tam nestretli nikoho. Hotel vraj otvorila 20.2. Táto informácia nám však bola platná ako mŕtvému kabát. Počasie bolo sychravé, pokračovali sme teda mokrým snehom žltou značkou na Malé Zajfy a odtiaľ zelenou značkou na Veľké a Malé Zajfy.

Od smerovníka sme sa vybrali pohodlnou cestou žltou značkou okolo potoka k Občasnému prameňu a na Havraniu skalú. Odhrnutou cestou (žeby Brantner?) okolo potoka sa išlo tak príjemne, že sme prešvihli odbočku vľavo. Asi po dvesto metroch sme na chybu prišli, vytiahli GPS, zorientovali sa a otočili to späť. Pomerne pohodovým chodníkom sme došli k Občasnému prameňu. Od neho ale k Havranej skale to už ale bol iný zážitok. Strmy, šmýkľavý stupák s mokrým snehom nám poniektorým dal pekne zabrať.

Na Havranej skale sme toho veľa nevideli. Urobili sme pár foto pre neprajníkov typu „kto Ťa tam videl“ a po žltej značke sme pokračovali ďalej k Stratenskému kaňónu. Záver chodníka bol teda pekne strmý a šmýkľavý. Záver bol červenou značkou po štátnej ceste do obce Stratená, kde sme si v rovnomennom penzióne dali vynikajúci a lacný obed (www.penzionstratena.sk). Vrelo všetkým doporučujeme. Žiaľ, po dobrom obede to nebolo o sadnutí do auta a odvoze domov. Ešte nás čakalo asi hodinu šľapania po červenej značke k hotelu Priehrada v obci Dedinky, kde sme mali zaparkované auto. Stihli sme to ešte za vidna, takže sa nám Dagmar nestihla pochváliť svojou novou čelovkou. No čo už, snáď jej to výjde nabudúce. Tými mačkami v kartónovej škatuli nás teda neoslnila.

Asi ten ťažký sneh spôsobil, že doma sa po príchode nekonalo tradičné vyhodnotenie. Každý už mal toho dosť. Uvidíme, čo nám prinesie ďalší víkend.

Autor: JJ.